

Maade, idet tre af disse fire Medlemmer ere med til at starte denne Forening. Hvad er nu saavel den ældres, den 60aars gamle Forenings som den nystiftede Forenings Formaal? Det er at give Børnene det, de mangle, nemlig et Hjem. Det er jo det ulykkelige Hjem, som fortrinvis bevirker, at saadanne Børn lide Vanrøgt, og jeg skal udtrykkelig sige, at jeg fuldt ud ser, at det er meget lettere at være et godt Barn, naar man kommer fra et nogenlunde lykkeligt Hjem med taalelige Kaar, end naar man kommer fra et trangt Hjem, ikke at tale om et i moralsk Henseende fordærveligt Hjem. Det, som har den allerstørste Betydning for Børnene i Almindelighed, er et godt Hjem, og det er dette, som disse ved privat Initiativ opstaaede Foreninger først og fremmest ville søge at skaffe disse Børn. Den stærke Tilslutning, som disse Foretagender have faaet i vor Tid, vidner jo om, at man rundt omkring i Samfundet har et vaagent Øje for denne Sag, og det vil sætte disse Foreninger i Stand til i stor Udstrækning at overtage denne Gerning. Men saa bliver der naturligvis en stor Mængde Børn tilbage, der ikke egne sig til at anbringes i private Hjem. Det kan vel endogsaa være Tilfældet, at der er visse Børn, som maaske ikke ville blive antagne i noget Hjem. Over for saadanne Børn maa man skride til Opdragelsesanstalter. For saa vidt imidlertid de Børn, der skulle anbringes i dem, ere moralsk fordærvede Børn, klæber der altid den store Ulempe ved Opdragelsesanstalterne, at fordærvede Børn komme sammen, og trods den gode Opsigt, de kunne være under, vil der altid være et Samkvem mellem Børnene indbyrdes, som kan ruinere den enkelte, som maaske ellers kunde være paa gode Veje. Det maa man have vel for Øje. Den rigtigste Maade at løse Spørgsmaalet paa forekommer mig at være den, hvor det lader sig gøre, at give de vanrøgtede Børn det, de have manglet: det gode Hjem. Og der anser jeg det for at være af overordentlig stor Betydning, at denne Sag kommer frem ved det private Initiativ inden for Samfundet, thi naar en Sag tages op her ved frivillige Kræfter, tages den jo op først og fremmest med Kærlighed til Opgaven, og allerede derved har man en stor Mulighed for at kunne bringe Sagen paa den rette Bane. Og naar dernæst en stor Del af Samfundet paalægger sig den frivillige Skat at yde Bidrag til denne Sags Fremme, er det ogsaa noget, Samfundet skal tage i sin Tjeneste.

Men maa man end anerkende, at det er den rette Maade at gaa frem paa, kan selve Sagen dog vokse sig saa stor, at det private Initiativ ikke længere slaar til. Da vil man sikkert fra alle Sider i denne Sal og maaske om ikke saa lang Tid gaa med til, at Staten træder støttende til. Men jeg tillægger de af mig nævnte Institutioner, som ere fremgaaede af det private Initiativ, den største Betydning paa Grund af de Følelser, der gøre, at Sagen overhovedet sættes i Gang. Jeg behøver ikke i denne Sal at nævne de mange store Foretagender baade af filantropisk og patriotisk Art, som ere baarne frem ved et kraftigt privat Initiativ, hvor saa Staten er traadt til, naar Sagen efterhaanden har vokset sig stor i Befolkningen. Statens Hjælp er ganske nødvendig i denne Sag paa de Punkter, jeg før omtalte, nemlig hvor der er Tale om Retten til at gribe ind, saavel som ogsaa hvor Talen er om at foretage Forandringer ved den gældende Lovgivning med Hensyn til den kriminelle Lavalder og Ændringer i Straffeloven for Børns Vedkommende. — Jeg skal hermed slutte, idet jeg gentager, at det Parti, paa hvis Vegne jeg her taler, vil møde denne Sag med den varmeste Sympati. Der vil næppe være synderlig Forskel i Betragtningerne med Hensyn til Udførelsesmaaden, saaledes som den ærede Ordfører har tænkt sig det i store Træk, og saaledes som vi ogsaa ønske, det kunde ske.

H. Holm: Skønt en stor Del af det, jeg kunde ønske at sige, allerede er sagt, navnlig af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Alfr. Christensen) og den sidste ærede Taler (Ellinger), vil næppe nogen kunne forundre sig over, at ogsaa jeg føler Trang til at udtale min Glæde over denne Forespørgsels Fremkomst. Thi denne Sag hører til dem, der altid har ligget mig meget paa Hjerte. Som Medlem af Dansk Skoleforenings Bestyrelse var jeg i 1889 med til at indgive et Andragende om at faa foretaget en Undersøgelse af vore Børnehjem, og da denne Undersøgelse havde fundet Sted, var jeg fremdeles med til i 1892 at indbringe Dansk Skoleforenings Andragende om at faa nedsat en Kommission til Drøftelse af de vanrøgtede Børns Stilling i det hele, og jeg tillod mig som Medlem her af Tinget at tage Ordet for denne Sag. Jeg beklager lige saa vel som den ærede Ordfører, at Sagen ikke tidligere er bragt frem fra Ministeriets Side i Forslags Form, men jeg antager, at vi, efter den Stemning, der nu har vist sig fra alle Sider, ville